

Le kmetijstvo, ki je sprejemljivo za podnebje, je ekološko kmetijstvo

cc.alps: zahteve CIPRE za področje kmetijstva

Kmetijski sektor so podnebne spremembe neposredno prizadele, obenem pa tudi sam prispeva k izpustom toplogrednih plinov (TPG) in povečuje njihovo vsebnost v ozračju. Trajnostna strategija odzivanja na podnebne spremembe v kmetijstvu vključuje predvidevanje, načrtovanje in dolgoročen pogled od kmetije do mednarodne ravni. Pomembna področja delovanja so trajnostno upravljanje zemljišč in tal, trajnostno upravljanje voda, ravnanje z gnojili in ogljikom v tleh ter organsko kmetijstvo kot splošna strategija.

Na področju kmetijstva, ki je visoko subvencionirana gospodarska panoga, je ustrezen vzvod tudi usmerjanje politike spodbujanja: finančnih spodbud je lahko deležno le trajnostno in podnebju prijazno kmetijstvo!

CIPRA zato zahteva:

(1) Ekološko kmetijstvo je lahko rešitev za celotno območje Alp!

Alpe ne morejo tekrovati s proizvodnimi razmerami ravninskih predelov in vsesplošno množično proizvodnjo, zato jim preostane samo ena pot: zagotavljanje najvišje kakovosti. Visoko kakovostni regionalni izdelki imajo lahko pomembno vlogo tudi v trajnostnem turizmu.

Ekološko kmetijstvo združuje vse koncepte trajnostnega kmetijstva; povečuje sposobnost tal za skladiščenje CO₂, v idealnem primeru proizvaja do 65 % manj izpustov CO₂ kot tradicionalno kmetijstvo ter pomembno pripomore k ohranjanju vrstne pestrosti in varstvu pred erozijo tal.

CIPRA zato zahteva, da poteka upravljanje celotnega alpskega prostora v skladu z usmeritvami ekološke pridelave. Smernice financiranja si morajo za ta cilj prizadevati na vseh ravneh.

(2) Ravnanje z vodo mora biti razumno!

Vedno pogostejša sušna obdobja zaradi podnebnih sprememb so zlasti poleti in jeseni vzrok za večjo porabo vode za namakanje v kmetijstvu. To mora biti dopustno le v tolikšni meri,

CIPRA International, Im Bretscha 22, Postfach 142, FL-9494 Schaan, Tel. +423 237 53 53

international@cipra.org, www.cipra.org

kolikor je porabo mogoče uskladiti s potrebami po oskrbi s pitno vodo in funkcionalno učinkovitostjo vodnih habitatov. Alternativne rešitve so gradnja vodnih zbiralnikov, uporaba kapljičastega namakanja, povečanje deleža organskega gradiva v tleh, zaradi česar lahko ta sprejemajo več vode, in uporaba rastlin, ki so odporne na sušo. V ta namen razpolaga tradicionalno kmetijstvo z bogatim znanjem, ki ga je treba izkoristiti pri uporabi prilagojenih tradicionalnih rastlin in rejnih živali.

(3) Biomasa lahko uporabljamo za gorivo le v zelo omejenem obsegu!

Gojenje rastlin za proizvodnjo goriva ni učinkovito, saj je npr. s fotovoltaike mogoče na enaki površini proizvesti občutno več energije. Gojenje rastlin za proizvodnjo goriva glede na sam postopek ni produktivno, ker se pri tem porabi več energije, kot se jo proizvede, in ker je posledica tega izsekavanje tropskega deževnega gozda zaradi neposrednega spreminjanja rabe zemljišč. Poleg tega je kritičen premislek o rabi rastlin za proizvodnjo goriva potreben tudi zaradi prehranskih razmer v svetu. Proizvodnja goriva se mora zato najprej omejiti na izkoriščanje živalskih in rastlinskih odpadnih proizvodov.

(4) Poraba mesa se mora zmanjšati, meso pa mora biti regionalnega izvora in ekološko pridelano!

Navsezadnje pa je varstvo podnebja tudi vprašanje vedenja potrošnikov. Rejne živali na svetovni ravni prispevajo 37 % antropogenega izpusta metana, pri dušikovem oksidu ta delež dosega celo 65 %, pri CO₂ pa 9 %. Manjša poraba mesa bi pomembno prispevala k varstvu podnebja, preostala poraba mesa pa bi morala temeljiti na ekstenzivni živinoreji regionalne ekološke proizvodnje brez dokupljenih krmil in sintetičnih gnojil. To bi zagotavljalo minimalen vpliv na tla in večjo vezavo CO₂, medtem ko se pri intenzivni kmetijski rabi tla preorjejo, CO₂ pa se sprošča v ozračje. Manjša poraba mesa in regionalna ekološka živinoreja ne varujeta le podnebja, temveč zvišujeta dodano vrednost regionalnega izvora in pomembno prispevata k ohranjanju alpske kulturne pokrajine.

Schaan, avgust 2011